Λαζαρέτο

written by Siorra Vittoria | 24.06.2019

Εγύρναγα μπονόρα σπίτι με τα ψιώνια μου για να μη με πιάκει το καούνι. Ξάφνου βλέπω μπρος μου τη κυρα-Μαρίκα να σέρνει μια βαλίτζα ίσα με το μπόι της.

– Ωρή κυρα- Μαρίκα που πας με τη βαλίτσα; Θα πάτε ταξίδι;

– Ω Βιττόρια μου ψυχή μου εσύ είσαι; Έλα να σου πω.. Φεύγουμε, πάμε τσι Δανίες να μείνουμε με το παιδί. Εδώ δε μας χωράει ο τόπος πια.. Θα ψηφίκουμε και δρόμο..

– Τι εγένηκε κυρά μου;

– Φοβομάστενε Βιττόρια μου. Ο Μάκης μου το’χει καλύτερο να κλείσει τα μάτια του σε ξένη γη, δίπλα στο παιδί, παρά εδώ που βρεθήκαμε στο κυνήγι ξανά ένα βήμα πριν το τάφο. Κακοί αθρώποι..

Εσάστησα. Ποιος μπορούσε να κυνηγάει δυο γεροντάκια, που κανένανε ποτές δεν είχανε πειράξει;

– Έχουνε βγει οι φάουσες εδώ και μέρες και μου λένε: «Τώρα που θα γένουμε εμείς εξουσία, θα πας να βρεις τον πατέρα σου στο Λαζαρέτο. Να ξεβρωμίσει ο τόπος». Να πάω να βρω τον πατέρα μου… Ούτε δεκαοχτώ χρονώ δεν ήμουνε όταν τον εχτελέσανε στο Λαζαρέτο. Ευτυχώς, τότες το κόμμα μας επροστάτεψε πέντε κοπέλες ορφανές. Μου βρήκε εμένανε δουγιά στου Δεσύλλα και μας προσέχανε με βάρδιες τσι νύχτες από

όλους τσου «νοικοκυραίους» που μας είχανε βάλει στο μάτι και θέλανε να μας εκμεταλλευτούνε. Εκεί στη φάμπρικα εγνώρισα και το Μάκη μου και να'ναι καλά που προστάτεψε εμένανε και τσι αδερφάδες μου. Μια ζωή στο κυνήγι Βιττόρια. Ματώσανε τα χέργια μας στο εργοστάσιο αλλά μπορέσαμε και κάμαμε ένα παιδί. Κι ήθελε ο Κώστας μου να γένει γιατρός για να σώζει το κόζμο το φτωχόνε και δουλέψαμε κι εγώ κι ο Μάκης μου ό,τι άλλη δουγιά μπορούσαμε μέχρις να μπει εις τη σκολή. Μετά εδούλευε κι αυτό και σπούδαζε. Και πάνε κοντά οχτώ χρόνια που αναγκάστηκε να πάει στα ξωτερικά για να δουλέψει. Και έφτακε 45 χρονώ για να κάμει ένα μπουκούνι παιδί. Ξένη η νύφη μου αλλά καλή κοπέλα και μου καμε και έναν άγγονα, που είναι Βιττόρια ίδιος ο προπάππους του. Έχει το μάτι του το γαλανό και το βλέμμα του..

– Ξέρω ποιες είναι οι φάουσες κυρα- Μαρίκα, θα σου τσι συγυρίσω εγώ..

– Είσαι καλή κοπέλα Βιττόρια, πονόψυχη. Πριν φύγω θα σου δώκω τη διεύτυνση μου τσι Δανίες να έρθετε με το Σπύρο σου, άμα βρείτε τα σκούρα. Είναι κακοί αθρώποι εδώ.

– Και άμα δε βγούνε; Τι θα κάμεις;

– Ω ψυχή μου άμα δε βγούνε! Θα γυρίσω το φτινόπωρο με τον άγγονα μου και θα πάμε να ανάψουμε ένα κεράκι στο Λαζαρέτο για τον προπάππο του. Και θα του μάθω όλες μας τσι στόριες, γιατίς εδώ τα παιδιά δεν ηξέρουνε ποια είναι. Τα'χουνε βουρλίσει τα ρεντίκολα οι γονιοί τους. Νομίζουνε ότι όλα είναι αρχοντόπουλα. Από πού ωρές; Μέχρις εχτές σέμπροι ημάστενε και εργάτες τσι φάμπρικες. Αλλά ντρέπονται Βιττόρια οι γονιοί τους και τσου λένε ψέματα, για αυτό εφτάκαμε εδώ πέρα…

Σημείωση τση σύνταξης: η σημερινή σιόρρα δε θα σας κάμει να γελάσετε. Παρ' όλες τσι αλλαγές που κάνει τσι περιγραφές των αθρώπων και των γειτονιών, ετούτη η στόρια είναι πέρα για πέρα αληθινή…